

Чому так важко розповідати

ІНШИМ ПРО ІСУСА?

Погляд
вглиб

Погляд
вглиб

Чому так важко розповідати іншим про Ісуса?

Багато наших церков – то шумні місця, сповнені метушні та різної діяльності. Ранкові зібрання проходять дуже жваво: лунають пісні, звучать проповіді, люди вітають один одного християнськими привітаннями. Протягом тижня ми навіть зустрічаємося ще раз в малих групах для вивчення Біблії та молитовних зібрань. Однак занадто часто ті, хто мають так багато що сказати один одному, можуть так мало що сказати тим, які відчайдушно потребують почути про ту надію, якою ми живемо.

Чому нам так важко відкрити рота й розповісти про найкращу новину і про найважливішу Особистість, Яку тільки знав цей світ? І як нам стати тими людьми, які активно запрошують інших побачити, як Бог діє в нашому житті?

Чому це так важко?

Через почуття незручності, невпевненості у собі та цілий список різних відмовок та виправдань нам дуже важко свідчити про Ісуса тим в наших містах та родинях, хто ще не пізнали Його.

Тиск. Здається, іншим так просто це робити – свідчити. Таке враження, що вони просто не можуть не розповідати людям про свою віру в Ісуса Христа. Тому дуже легко відчути внутрішній тиск, надмірну спонуку розповідати кожному зустрічному все Євангеліє – від початку до кінця – і робити все необхідне, щоб відразу привести людину до покаяння! Можливо, всі ми маємо досвід “спітнілих рук”, коли, наприклад, під час тривалої подорожі сиділи поруч когось, відчуваючи важкий тягар необхідності розповісти про Ісуса, але й гадки не мали, з чого почати – і навіть не мали особливого бажання це робити. І чим більше ми втрачаємо таких чудових нагод для свідцтва, тим більше відчуваємо стрес замість бажання, готовності та впевненості.

Поверхневі стосунки. Одна з причин, чому так важко розповідати іншим про Ісуса, – це відсутність справжніх відносин. Якщо наші змістовні бесіди обмежуються лише християнським колом, стосунки з нецерковними людьми стануть доволі поверхневими, що заблокує для них можливість по-справжньому пізнати нас, нашу віру. До того ж, якщо ми намагаємося просто свідчити нехристиянам без спроб

зрозуміти їх і побудувати справжні відносини, вони скоріше почуватимуться “євангелізаційним проектом”, ніж нашими друзями.

Невпевненість у собі. Ще одна причина нашого “мовчання” – страх невдачі. Ми боїмося тих питань, на які не зможемо відповісти, і тих заперечень, на які не знайдемо переконливих аргументів. Цей страх цілком зрозумілий, адже мало хто з нас настільки добре знає Біблію, історію та науку, щоб давати ефективні відповіді на всі питання та заперечення, якими нас можуть закидати невіруючі.

Відволікання. Також може бути, що світ навколо нас – з його насолодами, можливостями та брязкальцями – позбавив нас тієї духовної свідомості, що ми її мали на початку нашого християнського життя. Можливо, у щоденному круговороті в нас притупилась гострота розуміння тієї реальності, що над нами більше не тяжіє жахливий Божий суд, що натомість маємо щастя бути покликаними Божими дітьми. Коли ж слабшає вплив Євангелія на нас самих, втрачається і відчуття його великої важливості для людей, які навколо нас.

Негативні очікування. Ми швидко оцінюємо людей з позиції наших очікувань, як вони можуть відреагувати на нашу віру. Ми майже завжди чекаємо від них спротиву, нехтування та глузувань. Звісно, нікому з нас не хочеться мати такий негативний досвід. Коли ми дивимося на оточуючих людей, нам здається, що всі вони не відчувають ніякої потреби в тому, щоб почути про Ісуса. Світ, в якому ми живемо, пропонує

різні шляхи досягнення щастя й відчуття повноти, і всі вони намагаються заглушити голос церкви. Така опозиція здається приголомшливою.

Ставлення цього світу. Наші очікування негативної реакції від невіруючих тісно пов'язані із загальним ставленням цього світу до церкви. Наші свідчення іншим про Ісуса чимось нагадують спроби пропонувати вкрай важливі ліки, які влади цього світу таврують як небезпечні та шахрайські. Люди в наших містах та селах напевно щось чули про Ісуса – навіть мали дискусії про Нього, – але знехтували Ним, відвернулися від Нього і тепер впевнені, що Він непотрібен їм. Дуже рідко ми стикаємося з дійсно “нейтральними” людьми. Більшість із них вже сформували свою думку про Ісуса, хоча вона рідко коли ґрунтується на тому, про що говорить Біблія.

Незважаючи на всі ці приголомшливі перепони, ніхто не скасовував повеління Ісуса: “Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа” (Мт. 28:18-19).

Маємо єдність із Тим, Кому “дана всяка влада”, Хто може змінювати життя людей в наших містах та селищах. Також маємо Святого Духа, Який сповняє духовною силою наші слова та вчинки, вказуючи іншим на істину Євангелія (Ів. 16:8-11). Ми не можемо дозволити обставинам, людям та будь-чому іншому закрити нам вуста. Ми покликані нагадувати цьому світові, що він стоїть перед чітким вибором стосовно Ісуса: прийняти Його чи відкинути. Але як правильно звершувати цю місію?

Як зростала рання Церква?

У Діях Апостолів ми знаходимо історію про те, як зростала тільки-но народжена церква. Як перші християни розуміли справу поширення Євангелія? І чи містить які-небудь уроки для нас цей період церковної історії?

Любов. Ісус навчав Своїх учнів: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою” (Ів. 13:35). В Діях Апостолів немає прямого тексту: “Чимало людей навернулися до Христа, тому що були вражені любов’ю, яку християни виявляли один до одного”. Але любов ця була такою відчутною серед віруючих першого століття, що можна бути цілком впевненими: невіруючі бачили її.

То була любов не лише в тих чи інших церковних колах і до певних категорій християн. Атмосфера ласкавості та служіння панувала в усій християнській спільноті. Люди різного віку та національності, різного статку і з різним минулим ділилися один із одним усім, що мали (Дії 4:32-37).

Наскільки б змінилося наше життя, якби ми навчилися такої любові? Як би змінилося ставлення до нас наших сусідів, коли б ми почали запрошувати до себе в гості для трапези та спілкування не лише своїх друзів, але й тих, хто абсолютно не схожі на нас? Як би змінилося ставлення до нас наших колег, коли б ми,

згадуючи свої вихідні, розповідали, як відвідали самотніх, страждаючих та знедолених? Невіруючі напевно б звернули на це увагу. Це, як мінімум, заінтригувало б тих, хто навколо нас. Така самопожертва й любов – це те, про що цей світ знає дуже мало.

Бог в центрі життя. Бог був центром життя перших християн. Це було видно в усьому. В Діях 16:25-34 розповідається про той вплив, що Павло та Сила мали на інших в'язнів. Що ж вони такого зробили? Проповідували ув'язненим? Вмовляли темничного сторожа, щось намагалися йому довести? Ні. Хоча шкіра на їхніх спинах була роздерта після бичування, а ноги були забиті у колоди, Павло та Сила молились і співали пісні, славлячи Бога (дії 16:25). Тому не дивно, що в'язні залишилися на місцях, коли двері в'язниці відчинилися чудесним чином! Тієї ночі отримали спасіння в'язничний сторож та весь його дім! Всі ці люди напевно відчули, що, знаходячись поруч із Павлом та Силою, вони були у присутності Бога.

Як ми поводимося у важкі моменти свого життя? Чи ми пригнічені, як і очікує цей світ? А, може, світ дивується, що ми не такі, як інші, але сповнені радості та надії? Якщо Бог дійсно є центром нашого життя, тоді Його присутність і Його вплив на нас будуть помітні для інших – особливо, коли ми славимо Його у важкі часи.

Люди в центрі проповіді. Євангеліє лише одне, але можуть бути різні способи його викладення, залежно від потреб та рівня розумового розвитку тих, до кого ми звертаємося. І перші християни розуміли

це. В Діях Апостолів ми знаходимо чудові приклади різних викладів Євангелія: перша проповідь Петра язичникам (дії 10:34-43), промова Павла перед натовпом в Афінах (дії 17:22-31) та індивідуальне тлумачення Пилипом біблійного тексту єгипетському скопцю (дії 8:26-39).

Протягом останніх десятиріч церква напрацювала цілу низку “формул” або посібників, як пояснювати невіруючим Євангеліє. Всі вони можуть бути дуже корисними та ефективними, але вони не зможуть замінити потребу мати справжні стосунки з людьми, яким ми свідчимо. Коли ми розуміємо їхнє життя, їхні проблеми та тягарі, тоді можемо викладати їм Євангеліє такими словами, які торкаються їхніх потреб і можуть допомогти їм.

Покладання на Святого Духа. В Діях Апостолів ми знаходимо кілька вказівок на те, що віруючі були “переповнені Святим Духом”. Двічі про це написано в розділі 4 – перший раз, коли Петро звертався до релігійних лідерів після свого арешту (дії 4:8) і пізніше, коли віруючі зібралися разом для спільної молитви, просячи мужності перед лицем переслідувань та страждань (дії 4:31).

Мова йде не про те, що в нас може “скінчитися сила” Святого Духа, і нам потрібно “заправитись”, мов тій машині на заправці. Дух Святий – це Божественна Особа, що в нас перебуває. Але скільки реально часу ми проводимо в Його присутності? Як часто істина про те, ким є Бог запалює в нас полум’я впевненості та віри? Який Він? Саме в цьому і криється відповідь

на питання, що значить “переповнюватись” Святим Духом. Апостол Петро знав, що казати своїм обвинувачам, тому що знав свого Бога. Такий тиск і опозиція не спонукали його до спроб якимось вийти із складної ситуації. Натомість він просто проголосив істину про Того, Кого знав особисто. Петро міг сміливо свідчити, тому що жив у близьких стосунках із Богом.

Наслідуючи приклад ранньої церкви, маємо покладатися на Святого Духа – це найголовніше! Лише Він спроможний змінювати серця та розум людей, коли ми свідчимо їм. Лише Він може відкрити їм їхню потребу в Ісусі Христі й привести їх до покаяння (Ів. 16:8-11).

Як ефективно проголошувати Євангеліє сьогодні?

Які уроки можемо взяти з історії ранньої церкви для власної практики євангелізму? І які є шляхи подолання тих перепон для свідчення, що ми їх згадували на початку цієї брошури?

Моліться. Наслідуючи приклад ранньої церкви, маємо розуміти надзвичайну важливість проведення часу в молитві до Бога. Потребуємо молитися, щоб Господь дав нам сміливість, слухні нагоди, правильні слова, і щоб Дух Святий відкривав людям їхню нужду в Ісусі, коли свідчимо їм. З цієї ж причини непотрібно мучити себе, встановлюючи якісь цільові показники – скільком людям засвідчити за певний проміжок часу. Найважливіше, що можемо зробити для своїх невіруючих друзів та рідних, – це молитися за них. Якщо будете регулярно молитися про спасіння інших та можливості для свідчення, почнете частіше помічати слухні нагоди, коли можна легко й природно ділитися своєю вірою та надією в Ісусі Христі.

Будьте природними. Якщо Бог дійсно займає центральне місце у вашому житті, тоді просто неможливо буде, говорячи про себе, не говорити в деякій мірі і про Бога водночас. Це означає, що хоча запрошення невіруючих на християнські заходи, надсилання їм планів проповідей і пропонування різних євангелі-

заційних матеріалів і може принести користь, проте найкращий спосіб привести людей до Бога – просто бути самим собою з ними.

Незалежно від того, інтроверти ми чи екстраверти, всі віруючі покликані впускати у своє життя оточуючих людей. Адже маємо послання надії, яке цей світ так потребує! Але свідощтво часто починається не з проповіді або вивчення Біблії. Воно починається з будівництва справжніх стосунків із людьми, яких Бог приводить у наше життя. Справжні стосунки означають, що ми дозволяємо іншим глибше пізнавати нас, і самі докладаємо зусиль, щоб краще зрозуміти інших. І хоча ми не можемо когось змусити бути нашим другом, ми завжди можемо запрошувати інших до дружніх стосунків, бути доступними, відкритими.

Шукайте слухні нагоди. Через те, що цей світ глузує з нашої віри, ми майже втрачаємо надію мати хоч які-небудь конструктивні бесіди про Ісуса з невірними за стінами молитовних будинків. Однак усі люди навколо мають якісь тягарі, душевні рани, питання, проблеми, потреби тощо. Вони постійно чогось шукають то там, то тут, і знаходять різні тимчасові задоволення. Але ніколи так і не отримують справжнього задоволення, тому що не знають Ісуса Христа. Таким чином, завжди можна знайти причину для бесіди з людьми про Спасителя. Нагоди можуть бути різними: дати добрі поради другу, який звернувся за підтримкою; допомогти колезі в його важкому, напруженому проекті; знайти час відвідати озлобленого родича, який став ізгоєм для своєї родини.

Будьте готові, що у будь-який час вас можуть запитати, чому ви робите ту чи іншу добру справу; можуть запитати вашу думку щодо певного предмета або запропонувати прийняти участь у якихось сумнівних заходах. Якщо ми підготовлені до цього, якщо очікуємо таких моментів, то завжди будемо готовими дати відповідь, засвідчивши про свою надію в Ісусі Христі. Ви не будете заскочені зненацька, мов ті кролики, що завмирають у світлі автомобільних фар.

Розумійте Євангеліє. Вас, можливо, здивує, як багато є християн, яким дуже важко пояснити сутність своєї віри в Ісуса Христа. Якщо ваш друг зателефонує вам і запитає, чому ви вірите в Ісуса, чи знатимете, що відповісти? Не всі віруючі виступають перед публікою і вміють легко та красномовно висловлювати свої думки, але всі християни покликані свідчити, ким є Ісус. Отже, маємо чітко знати і щиро вірити в те, що Ісус зробив, від чого нас спас і для чого. Якщо ми самі не розуміємо, чому віримо в Ісуса, як можемо очікувати, що це зрозуміють інші?

Як вже згадувалося вище, ми не можемо всі раптово стати експертами у богослов'ї, науці та біблійній історії. Завжди будуть питання, на які ми не зможемо відповісти. Непотрібно цього боятись і вдавати, що знаємо відповіді на всі запитання. Якщо бесіда торкнеться нашої віри, маємо зосередитися на тому, що нам відомо. Дух Святий може торкнутися сердець людей навіть через наші недосконалі слова. Маємо просто розповідати те, що знаємо про Бога!

План свідоцтва

Плани та схеми свідоцтва можуть бути корисними, але самі по собі вони лише презентують нашу віру як формулу, теорію. Проте одна тільки теорія неспроможна змінити людей. Втім, ми пропонуємо цей популярний план свідоцтва як посібник, який допомагає обміркувати й запам'ятати ключові моменти євангельського послання. Можливо, більш доцільно просто тримати ці пункти в голові, ніж безпосередньо викладати їх. Як вже було зазначено, треба шукати слушну нагоду, щоб правильно застосовувати подібні посібники.

.....
Часто найбільш
ефективним
свідоцтвом
невіруючому
є розповідь про те,
як Ісус Христос
змінив **ваше**
життя і дав **вам**
надію.
.....

Часто найбільш ефективним свідоцтвом невіруючому є розповідь про те, як Ісус змінив ваше життя і дав вам надію. Таке свідоцтво є глибоко особистим, доречним.

Сподіваюся, цей план стане вам у нагоді, але буде набагато ліпше, коли через ваше свідоцтво людина побачить, що ви особисто знаєте Ісуса Христа й цілковито довіряєте Йому.

Два життєвих шляхи:

вибір, що стоїть перед кожним

1. Бог – люблячий Правитель цього світу – створив нас, щоб ми панували над цим світом під Його керівництвом (ОБ. 4:11).
2. Всі ми повстали проти Божого правління, намагаючись керувати своїм життям без Бога, незалежно від Нього. Але не змогли керувати собою та суспільством так, щоб це було приємно Господу (РИМ. 3:10-12).
3. Однак Бог не міг дозволити нам вічно ворогувати з Ним. За бунт проти Нього на людей після смерті чекає Божий суд (ЄВР. 9:27).
4. Через Свою любов Бог послав Свого безгрішного Сина Ісуса в цей світ, щоб Він вмер за нас, взявши на Себе наше покарання, і подарував нам Боже прощення (1 ПЕТР. 3:18).
5. Бог воскресив Ісуса як Правителя цього світу. Ісус переміг смерть і тепер дарує нове життя усім віруючим в Нього. Одного дня Він повернеться, щоб судити цей світ (1 ПЕТР. 1:3).
6. Є два життєвих шляхи (ІВ. 3:36): наш власний шлях – шлях нехтування Богом, справедливого Божого гніву та суду; і Божий новий шлях – шлях підкорення Ісусу Христу, коли, покладаючись на Його смерть та воскресіння, вірою отримуємо Боже прощення і крокуємо до вічного життя з Ним на небесах.

* Взято из: matthiasmedia.com.au/2wtl/.

Погляд
вглиб

Серія “Погляд вглиб” пропонує християнам чудове біблійне вчення. Незалежно від того, новонавернений ви чи зрілий християнин, маєте широкий вибір невеликих біблійних статей, що торкаються багатьох важливих тем і питань.

Місія служіння “Хліб Наш Насуцний” – зробити доступною і зрозумілою для кожного мудрість Божого Слова, що змінює життя. Ми сповнені щирого бажання допомогти читачам наблизитись до Бога й свідчити про віру своїм знайомим. Будь ласка, розкажіть про брошури серії “Погляд вглиб” тим, кому вони дійсно потрібні. Ви можете завантажити будь-яку брошуру даної серії у PDF форматі [на сторінці “Погляд вглиб”](#) сайту **ukrainian-odb.org**.

Всі наші ресурси доступні для кожного без будь-яких фінансових зобов’язань. Однак, якщо ви бажаєте підтримати фінансово служіння “Хліб Наш Насуцний”, можете зробити це, натиснувши посилання “Пожертвувати”.

ПОЖЕРТВУВАТИ